

AGVETŐ

JÉZUS SZÜLETÉSE (LK. 2,1-20)

Abban az időben Augusztus császár rendeletet bocsátott ki, hogy számlálják össze az egész földkerekséget. Ez az első népszámlálás Quirinusnak, Szíria helytartójának idejében történt. Elment mindenki a saját városába, hogy följegyeztesse magát. József Dávid házából és nemzetségéből származott. Elment tehát Galilea Názáret nevű városából Dávid városába, a judeai Betlehembe, hogy följegyeztesse magát Máriával, feleségével együtt, aki áldott állapotban volt.

Miközben ott tartózkodtak, elérkezett Mária szülésének napja. Megszülte elsőszülött fiát, pólyába takarta és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson. Azon a vidéken pásztorok tanyáztak kinn a szabadban és éjszaka őrizték a nyájukat.

Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala és az Úr dicsősége beragyogta őket. Nagyon megijedtek. De az angyal bátorította őket: "Ne féljete! Nagy örömet hirdetek nektek és az egész népnek: Ma született az Üdvözítő Dávid városában. Ő a Messiás és az Úr. Ez a jele: Kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve."

Hirtelen nagy mennyei sereg vette körül az angyalt. Dicsőretet énekeltek az Istennek: "Dicsőség a magasságban Istennek, És békesség a földön a jóakarátú embereknek." Miután az angyalok visszatértek a mennybe, a pásztorok így biztatták egymást: "Menjünk át Betlehembe! Hadd lássuk a történeteket, amiket az Úr hírül adott nekünk." Odasiettek és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisdedet. Miután látták, elhíresztelték azt is, amit már előbb megtudtak a gyermekről. Aki csak hallotta, csodálkozott a pásztorok elbeszélésén. Mária pedig szívébe véste szavaikat és el-elgondolkodott rajtuk. A pásztorok azután hazatértek. Dicsérték és magasztalták Istent mindazért, amit úgy láttak és hallottak, ahogy az angyal előre elmondta nekik.

KARÁCSONY

Íme, „eljött a nap,
mit várva vártunk, /
az égen csillagfény
ragyog, / Jézuska
fáját, im elhozták / a
halkan szálló
angyalok”.

Erre készültünk már
hetek óta,
izgalommal,

idegeskedéssel, várakozással teli hetek óta. A feldíszített fa áll, ékességei csillognak az ünnepi díszkivilágításban, alatta ajándékok, a szeretet alakot öltött, megfogható „bizonyítékai”. Várunk a pillanatra, amikor mindegyik annak a kezébe kerül, akinek szántuk, és öröm tölti el ajándékozó és megajándékozott szívét egyaránt. Titkon lessük a hatást, amit a kibontott csomagolásból előkerülő ajándék kivált szeretett családtagunkban, majd megelégedéssel nyugtázzuk, hogy megérte a sok utána járás, a hatás tökéletes, erre vágyott, ezt szerette volna. Ráadásként a m vágyunk is teljesült a rejtélyes dobozocskák kibontásakor.

Azonban áll még valaki a családi karácsonyfánál, aki sorára vár. Valaki, akit csak később, vagy sose veszünk észre ezen az estén. Valaki, aki nem kapni, adni akar. Önmagát. Vele egy örök életet. Aki keresi a számára készített helyet.

Jézus az, ég és föld dicsőséges királya, aki el akarja foglalni trónját szívünkben, hogy egészen nekünk adhassa önmagát, hogy elhalmozzon bennünket szeretetével, kegyelmeivel. Királyi hajlékot keres, királyi szeretetnek.

Az idej karácsony szentestéjén legyen Ő a középpont, a legfőbb ünnepelt. Nélküle nem állhatnánk ott, együtt, szeretetben a karácsonyfa alatt.

Már nekünk adta önmagát, egyszerre, minden embernek. Először akkor, amikor emberré lett, megszületett Szűz Máriától. A magasságbeli Isten Fia védtelen, esendő gyermeki testben, az ígéret földje egy apró településének határában, az idők teljességének hívős, de fényes éjszakáján

adta oda magát nekünk. Ettől kezdve itt készülődött a nagy feladat elvégzésére, miközben élte a mi emberi életünket.

A Szűz Anya és Szent József gondoskodott a csöppségről: Mária szoptatta, tisztába tette, álomba ringatta énekével; József dolgozott, hogy a megélhetésüket biztosítsa. Tanították járnivalókat, szavakat, mondatokat kimondani, játszottak vele, majd amint korosodott, dolgozni tanult.

Fűrészelt, gyalult, faragott Józseffel, s miközben kezébe szálka fűródött, verejtéke a kezében egészé összeálló művére hullott, lelke a nagy feladatra készülődött. Míg megtapasztalta az emberi lét minden örömét és nehézségét, addig lelkében már a nagy munkára készült, egy igazi remekmű létrehozásán fáradozott. A nagy vizsga munkáján: hidat ácsolni az Isten és az ember közé, olyat, amelyet elkészülte után semmiféle erő le nem rombolhat. Ezt a hidat úgy hívják: megváltás. A munkához teljes odaadás kell. Szívükből jövőnek kell lennie minden egyes mozdulatnak. Ez a kötőerő az alkatrészek között. Ezen felül tudatni kell az emberekkel, hogy hatalmas híd készül, melyen át egy új, isteni, örök országba lehet eljutni. Megismertetni velük ezt az új, nekik fenntartott országot. Elmondani, hogy hogyan kell majd használni az átkelőt. Hogy tudjanak róla, hogy keressék a hidat, hogy át akarjanak és át tudjanak rajta menni, ha elkészül.

A munka azonban fáradtságos. Egy életet kíván. Jézus, a Mester azt is odaadja. A hídért. Értünk. Önmagát. Már másodszer. A Gabbatának nevezett helyen. Előtte azonban elfogtuk, kigúnyoltuk, megkínóztuk. Mert nem hittünk neki. Mert nem hittünk benne. Mert nekünk nem ilyen híd kellett. Mert mi nem oda akartunk átmenni. Így hát elkezdtük lerombolni. Nem vettük észre: minél nagyobb erővel romboltuk, annál gyorsabban épült. Azt hittük, győztünk ott fenn, a Koponya-hegyen, de harmadnapra kiderült: elkészült. Az isteni építőmester bevégezte mestermunkáját, a művet átadta nekünk. Azt mondta: a túldalalon vár bennünket. Mindannyiunkat, akik átmegyünk a hídon.

Mi pedig mindezt látva oda igyekeznénk. A mélység azonban sokszor megrettent, és oly gyakran hívogatóbb az

innenső part, de Mesterünk segít: kézen fog, és átvezet. Arra tanít: a szeretet minden félelmet, visszatartó akadályt legyőz. Most, szenteste is ezen munkálkodik. Értünk jött. Hogy kézen fogjon. Hogy velünk maradjon. Hogy bennünk maradjon. A szeretetből készített trónon. A szívünk szeretetrónján. Ahonnan irányít: merre menjünk, meddig menjünk. Azután, a számunkra sokszor oly reménytelen út után ott áll előttünk a híd. Az átkeléshez viszont díjat szednek. Megrettenünk, de Ő csak biztat: „a vámnál a fizetőeszköz a szeretet. Én pedig itt vagyok veled. Én, aki maga a szeretet. Mert tudod, nagyobb szeretete senkinek nincs annál... Én vagyok az ÚT, és ennek az útnak a része, a végső szakasza ez a híd. Velem járva, rajtam járva jutsz át. Fogadj hát szívedbe, engeddd, hogy megszülethessek benned, és szíved trónját

elfoglalhassam. Hogy magamat neked, érted adhassam. Mert úgy szerettem a világot, hogy magamat adtam oda érte, hogy aki bennem hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen. Ott, a túlparton. Velem. Bennem.”

Ezért legyen ezen a karácsonyon Jézus a középpont mindannyiunk számára. Ha így lesz, akkor mindegyikünk szívében Krisztus Király uralkodik, a szeretet királya, és ez a közös szeretet forraszt egygyé bennünket Vele és egymással.

Krisztussal, Krisztusban legyünk boldogok az idén, Krisztussal, Krisztusban szeressük egymást, és akkor örök karácsony marad a szívünkben, megőrizve azt, Aki átvezet az életen és földi halálon át, túl a Hídon az öröklétbe, az Örök Szeretethez. (L)

EGY KÜLÖNLEGES, FELEJTETHETLEN SZENTESTE

/IGAZ TÖRTÉNET - SZERZŐ ISMERETLEN/

Kemény telek jártak abban az időben, erre szokták mondani: köpünk és koppan. December volt, 1951-et írtunk, közeledett a karácsony. Egy nagycsalád elsőszülött leánya kiröpült, s babát szült december elsején. Az első ünnepet vártuk, amit tőlünk távol kellett töltenie. Egy este ültünk a vacsoránál, a szokottnál is csendesebbek voltunk. Én éreztem, Édesanyám valami komolyat akar mondani. Nem is váratott vele.

- Valakinek el kell mennie, elvinni a családi együttlét örömét mondta, s rám nézett! Én 15 éves voltam. Semmi belső ujjongás, öröm. Megadtam magam, mert akkor még élt a gyermeki alázat érzése.

Már táviratoztam is, hogy szenteste érkezel szólt Anyám. Készültem az útra testben-lélekben. Édesapám kikísért a vonathoz azzal, hogy Jánoshalmán vár a sógorom este. Ők onnan messzebb, a Kistráti tanyán éltek. Már sötét volt, amikor begördült a vonat. Leszálltam, s pár perc nyüzsgés, le- és felszállás után elnéptelenedett az állomás. Egyedül maradtam! Kegyetlen zokogás tört ki rajtam. Egy idős nénike került elő valahonnan, s kérdezte:

- Mi baj lelkem? Elmondtam mindent.

- Jaj kedvesem a tanya messze van, most senki nem megy arra! De jöjjön el hozzánk és a papával mindent megbeszélünk.

Nem kellett sokáig menni, s megérkeztünk Agócs Pista bácsiék házába. A néni előrement, és mutatta a járást. Az előszobaféleségben mondta, hogy lassan vetkőzzek le, majd bent jó meleg lesz. Ő befutott a szobába. A pislogó lámpafény mellett láttam, ide-oda szaladgál, sublót fiókok ki-be, közben valami suttogó beszéd. Mint aki jól végezte dolgát, sarkig tárta az ajtót s szeretettel beinvitált.

- Na ide a kemencéhez szólt. Felkuporodtam, s gyengéden betakarított. A néni nyüzsgött, készítette a vacsorát, majd megterített hármunkra. Valami nagyon átszellemült arccal ült a papával szemben, s elbeszéltek, hogy én is értsem, és megnyugodjak, hogy is jutok ki majd a tanyára.

- A tejes szánkó, az megy reggel! Majd a papa elintézi mondta a néni. Én átmelegedtem, felálltam, s akkor vettem észre a kis fenyőfát a komódon, alatta alma, dió s valami kis figurák.

- Jöjjön lelkem vacsorázn!

- Igen, köszönöm, és tessék engem tegezni! Finom disznótoros volt, még egy pici fröccsöt is kaptam, most

szabad - mondták. Boldog karácsonyt kívántam, s koccintottunk.

- Megjött a Jézuska mondtam, s oda szaporáztam a fa alá, s mint otthon rázendítettem a Mennyből az angyalra. Az öregek összenéztek.

- Várj gyermekem kért a néni, s most megisméltődött az ismerős zaj: fiókok ki-be, s ott állt ölében a betlehemi jászollyal, szentképekkel, szobrokkal. Röstelkedve tette vissza a fa alá őket. Micsoda világ, futott át az agyamon! Amikor a gondolatnak hanggá nem illett formálódnia! Nem tudhatták ki érkezett... Már együtt énekeltek újra, a papa bátoratlanul brummogott, de a Dicsőség a mennyben az Istennek c. éneket már ő is igaz szívéből zengte. Könnyeztek mindketten. Leültünk.

- Tudod kislányom, nekünk az Isten nem adott gyermeket, s most itt vagy Te mindig ilyen karácsonyra vágytunk! Megöleltem őket, s közben azon gondolkodtam, vajon valóban egy félreértett távirat eredménye ez az este, vagy van benne valami sorsszerűség, felsőbb elrendelés.

- Lefekszünk gyermekem, mert korán kell ébrednünk mondta a néni, majd gyengéden betakarított, és én hamar álomba szenderültem. - Ébredj lányom, a szánkó itt vár!

Gyors reggeli, bensőséges búcsú és köszönetek. Egy csomó kendőbe burkolva csak a szemem látszott ki. Elindultunk, s amíg láttuk egymást, integettünk. Siklott a szán, s valóban szikrázott a lovak patkója. A nap süttött és mindenütt hó és hó. Hogy lehet ennyi fehér tisztaság ebben a csúnya világban futott át az agyamon. Én mégis nagyon boldog voltam.

Gondolataim a tejes bácsi állította meg:

- Mindjárt ott vagyunk kedves.

Valóban a csilingelő szán hallatára egy nagy magányos épületben nyílt az ajtó, és sógorom lépett elő:

- Hát Te? Ma estére vártunk!

Amit sejtettem csak, akkor már tudtam, így kellett lennie!

Lekászálódta, s szaladtam a szobáig meg sem állva.

Nővérem kacagva ölelt át. Bent meleg, finom babaillat, fonottkalács és nagy fenyőfa.

Istenem de szép a világ!

Míndez 51 éve történt. Most magam is deresedő fejjel tudom, hogy a sok gyönyörű karácsony mellett mégis ez volt legemlékezetesebb!

SELMA LEGERLŐF: A SZENT ÉJSZAKA /MESE/

Karácsony napja volt, valamennyien a templomba mentek, csak nagyanyó és én maradtunk odahaza. Azt hiszem, az egész házban egyedül voltunk. Mi azért nem mehettünk a többiekkel, mert egyikünk nagyon fiatal volt, a másikunk

pedig már nagyon öreg. És mi mind a ketten olyan szomorúak voltunk, hogy nem mehettünk el a hajnali misére és nem gyönyörködhattunk a sok-sok égő gyertyában. Amint így egyedül üldögéltünk, elkezdett nagyanya mesélni.

- Volt egyszer egy ember - mondta, - aki kiment a sötét éjszakába, hogy tüzet kölcsönözzön. Házzól-házra járt és mindenhová bekopogtatott. - Jó emberek segítetek rajtam! - mondta. - A feleségemnek gyermeke született és tüzet akarok gyűjtani, hogy felmelegítsem őt meg a kisdedet. De késő éjszaka volt és mindenki mélyen aludt. Senki sem válaszolt. Az ember tehát csak ment, mendegélt. Végre észrevette, hogy nagy messze valami tűz világol. Abban az irányba vándorolt tovább és meglátta, hogy a tűz kint a szabadban lobog. Fehér juhnyáj pihent és aludt a tűz körül és egy öreg pásztor üldögélt ottan és őrizte a nyáját. Mikor az ember, aki tüzet keresett, odaért a juhokhoz, meglátta, hogy három hatalmas komondor fekszik a pásztor lábánál. Mind a három fölébredt, mikor arrafelé tartott, kinyitották széles szájukat, mintha ugatni akarnának, de egy hang sem hallatszott. Az ember látta, hogy a szőrük felborzolódott a hátukon, látta, hogy éles foguk fehéren villogott a tüzfényben és hogy nekirohannak. Érezte, hogy az egyik a tuba fele harap, a másik meg a keze felé; a harmadik pedig a torca felé. De mintha a foguk, amikkel harapni szerettek volna, nem engedelmeskedett volna és így az embert semmi baj nem érte. Most az ember tovább akart menni, hogy megkapja amire szüksége van. De a juhok olyan sűrűn feküdtek egymás hegyén-hátán, hogy nem tudott előre jutni. Ekkor egyszerűen fellépett az állatok hátára és úgy ment a tűz felé. És egy állat nem ébredt fel, de még csak meg sem mozdult. Idáig jutott a nagyanya a mesélésben, anélkül, hogy megzavartam volna, most azonban igazán félbe kellett szakítanom. - Miért nem azondultak meg a juhok, nagyanyám? - kérdeztem. - Azt majd meghallod nemsokára, - mondta nagyanya és tovább folytatta a történetet. Mikor a férfi már közel ért a tűzhöz, a pásztor feltekintett. Öreg, haragos ember volt, barátságatlan és kemény mindenkivel szemben. Mikor meglátta, hogy az idegen feléje közeledik, felkapta hosszú hegyes botját, mely mindig a kezében volt, mikor a nyáját őrizte és az idegen felé hajította. A bot sívítva röpült a vándor felé, de mielőtt eltalálta volna, elkanyarodott tőle és bűgva sívított el mellette, ki a mezőre. Mikor nagyanya idáig jutott, ismét félbeszakítottam. - Nagyanyám, miért nem akarta a bot eltalálni azt az embert? - Nagyanya azonban nem is törődött a kérdésemmel, hanem tovább folytatta az elbeszélését. - Most odalépett az ember a pásztorhoz és így szólt hozzá: Jó ember, segíts rajtam és adj kölcsön egy kis parazsat! A feleségemnek gyermeke született és tüzet kell raknom, hogy felmelegítsem őt meg a kisdedet. A pásztor a legszívesebben nemet mondott volna, de azután a kutyákra gondolt, melyek nem harapták meg az idegent, meg a juhokra, melyek nem ugrottak föl és végül a botjára, mely nem akarta eltalálni, bizony megfélemedett és nem merte megtagadni tőle, amit kért. - Végy csak, amennyi kell! - mondta az idegennek. A tűz már éppen kialvóban volt. Nem volt ott már sem darabfa, sem gally, csak nagy halom zsarátnok, az idegennek pedig nem volt sem tűzlapátja, sem serpenyője, amiben a parazsat elvihette volna. A pásztor jól látta ezt és azért újból biztatta: - Végy csak amennyi tetszik! - és már előre örült annak, hogy az idegen úgy sem fog tudni tüzet vinni magával. Az ember azonban lehajolt és pusztá kezével néhány parazsat

kapart elő a hamuból és azt a köpenyébe takargatta. És a parázs sem a kezét nem égette meg, mikor hozzányúlt, sem a köpenyét, amiben úgy vitte, mintha csak dió vagy alma lett volna. Erre már harmadszor szakítottam félbe a mesét. - Nagyanyó, miért nem akarta a parázs megégetni annak az embernek a kezét? - Mindjárt meghallod, - mondta nagyanya és tovább folytatta a történetet. - Midőn a pásztor, aki gonosz és haragos ember volt, mindezt látta, akkor nagyon elcsodálkozott: - Micsoda éjszaka lehet ez, hogy a kutyák nem haragnak, a juhok nem félnek, a botom nem talál és tűz nem éget? Visszahívta az idegent és ezt kérdezte tőle: - Minő éjszaka ez? És hogy van az, hogy mindenek olyan kegyesek hozzád? Erre az idegen így felelt: - Én nem mondhatom meg Néked, ha magad nem látod! - És azzal tovább sietett, hogy minél előbb tüzet rakhasson és felmelegítse a feleségét és a kisdedet. A pásztor azonban úgy gondolta, hogy nem téveszti el a szem elől ezt az embert, míg meg nem tudja, hogy mit is jelentsenek mindezek. Fölszedelőzködött tehát és utána ment, míg el nem jutott oda, ahol az lakott. Ekkor látta a pásztor, hogy az idegennek még csak kunyhója sincsen, hanem csak egy szikla-barlangban feküdt a felesége és a gyermeke és ott semmi más nem volt a hideg sivár kőfalaknál. A pásztor úgy gondolta, hogy a szegény ártatlan csecsemő halálra fázik a barlangban és bár kemény-szívű ember volt, mégis ellágyult és segíteni akart a gyermekén. Leoldozta hát válláról a hátizsákját és elővett belőle egy puha, fehér báránybőrt, odaadta az idegennek és azt mondta, hogy takarja be vele az alvó kisdedet. De alig hogy megmutatta, hogy ő is tud jószívű lenni, a szemei egyszerre fölnyíltak és olyant látott, amit eddig nem láthatott és olyant hallott, amit eddig nem hallhatott. Látta, hogy ezüstszárnýú kis angyalkák állanak sűrűn körülötte és mindegyikének hárfája van a kezében és mindegyik hangosan énekelte, hogy ma született nekünk a Megváltó, aki a világot feloldja bűneiből. Most aztán megértette, hogy miért volt ma éjszaka minden olyan vidám és hogy miért nem akart rosszat tenni senki sem. De nemcsak a pásztor körül voltak angyalok, hanem angyalokat látott, ahová csak tekintett. Ott ültek bent a barlangban, ott ültek kint a hegyen és ott lebegtek fent az égben. Csapatostól jöttek és mentek, de mindannyiszor megálltak és megnézték egy pillanatra a kisdedet. Oly nagy öröm, vigasság, ének és zene volt a sötét éjszakában, aminőt ő eddig soha sem látott. Úgy megörült, hogy felnyíltak szemei, térdre borult és úgy adott hálát az Istennek. Midőn idáig jutott el nagyanya, felsóhajtott és így szólt: - És amit ez a pásztor látott, azt mi is megláthatjuk, mert az angyalok minden karácsony éjjel fent lebegnek az égben, csak észre kell vennünk őket. Majd kezét a fejemre téve, így szólt nagyanyám: - Emlékezz erre vissza, mert ez igaz, mint ahogy én látlak téged és te látsz engem. És nem a gyertyától, nem a lámpától függ, nem a holdvilágtól, avagy a napfénytől függ, hanem az a legfontosabb, hogy olyan szemünk legyen, amely meglátja az Úr dicsőségét!

CSAK A SZERETET SZÁMÍT

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy gazdag ember. Rengeteg pénze volt, olyan sok, hogy maga sem tudta, mennyi. A kisebb értékű pénzeket is mind-mind aranyra váltotta, az aranyakat pedig egy vasládába bezárva tartotta. De nem csak gazdag volt ez az ember, hanem zsurgóri is.

Soha nem adta ki a kezéből az aranyakat, soha nem segített senkinek. Még élete végén is csak a pénzre gondolt: -Ha meghalok, a pénzemet tegyétek a koporsómba, biztosan szükségem lesz rájuk a túlvilágon. A láda kulcsa itt van a nyakamba akasztott zsinóron.

Amikor meghalt, a legidősebb fia leoldotta nyakáról a kulcsot, de a pénz java részét elrejtette magának. Néhány aranyat azonban betett a koporsóba. A gazdag ember igencsak megehezett, mire átért a túlvilágra. Dühös volt, hogy nem az összes pénzt temették el vele, de most már nem mehetett vissza a földre. Látott a mennyben egy roskadásig megerített asztalt, tele mindenféle finomsággal.

- Mennyibe kerül ez a nagyszerű halkülönlegesség? - kérdezte a közelben álló angyaloktól.
- Nálunk minden nagyon olcsó, csak egy kopejkába kerül.
- És az a pástétom?- kérdezte egy másik ételre mutatva.

- Az is csak egy kopejka, itt mindegyik egy kopejkába kerül.
- Nagyszerű, ez igazán olcsó! Vigán lakmározhatok az aranyaimból - mondta, s ezzel kiválasztott egy ételt. Amikor azonban fizetni akart, az angyal tagadólag rázta a fejét:
- Nem tudom felváltani. Különben is, ez a pénz itt nem érvényes nálunk.
- Hogyhogy? Az én aranyaimat itt nem akarják elfogadni?
- Nálunk - mondta mosolyogva az angyal- CSAK ANNAK A PÉNZNEK VAN ÉRTÉKE, AMELYET MÁR EGYSZER ODAAJÁNDÉKOZTAK VALAKINEK!!!

VERSEK

POHÁRNOK JENŐ: Karácsonyfa alatt

Eljött a nap, mit várva-vártunk,
Az égen csillagfény ragyog,
Jézuska fáját im' elhozták
A halkan szálló angyalok.

Köszönjük neked, édes Jézus,
Hogy szíved minket így szeret,
S az angyalok dalával együtt
Dicsőítjük ma szent neved!

S ha elmúlik majd a karácsony,
Te akkor is maradj velünk,
Míg élünk, ezt a kis családot
Szeresd, ó édes Istenünk!

Wass Albert: Karácsonyi versek II.

Elindul újra a mese!
Fényt porzik gyémánt szekere!
Minden csillag egy kereke!
Ezeregy angyal száll vele!
Jön, emberek, jön, jön az égből
Isten szekerén a mese!

Karácsony készül, emberek!
Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek,
legyetek újra gyermekek
hogy emberek lehessetek!

Vigyázzatok! Ez a mese
már nem is egészen mese.
Belőle az Isten szeme
tekint a földre lefele.
Vigyázzatok hát emberek,
Titeket keres a szeme!

Olyan jó néha angyalt lesni
s angyalt lesve a csillagok közt

Isten szekerét megkeresni.
Ünneplőben elébe menni,
mesék tavában megferedni
s mesék tavában mélyen, mélyen
ezt a világot elfeledni.

Mert rút a világ, fekete.
Vak gyűlölettől fekete.
Vak, mint az emberek szeme:
az éig sem látnak vele.
Pedig az égből lefele
porzik már Isten szekere!

Minden csillag egy kereke,
ezeregy angyal száll vele,
az Isten maga száll vele
és csillagtükröt nyújt felénk,
mesetükröt, a keze.

Szent tükrébe végre egyszer
Pillantsatok tiszta szemmel,
tiszta szemmel, Istenszemmel
milyen szép is minden ember!
Minden ember szépségtenger
s mint a tenger csillagszemmel
telve vagytok szeretettel...!

Tagadjátok...? Restellitek...?
Elfordulnak fejeitek...?
Megvakultak szemeitek...?
Szépségteket, jószágteket
nem érzitek, nem hiszitek...?
Csillaggyertyák fénye mellett
Isten elé nem vizitek...?

Akkor bizony rútak vagytok,
szégyenyek és vakok vagytok,
ha szépek lenni nem akartok.
De még így is, szegényen is,
rútan, vakon, mégis, mégis
Isten gyermekei vagytok!

Rátok süti fényes szemét,

elindítja fényszekerét,
jó emberek játékszerét.
Milyen kár, hogy áldó kezét
nem érzitek, nem nézitek
s nem hiszitek már a mesét.

A rút világnak gondja van,
minden embernek gondja van,
a sok angyalnak mind gondja van
s az Istennek is gondja van,
mert mindenekre gondja van.
S így múlik el a szép s a jó
az ember mellől, nyomtalan.
1946

Reményik Sándor: Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.
A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre,
Hallgasd, figyeld hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a szürke kis ezüstpontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feljűk szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékod, hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? – s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget.

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák:
Rajtuk át Isten szől: jövők.

VIDÁM PERCEK

Műszakzárás

Szent Péter befejezi a műszakot, zárnai készül, amikor kopogtatnak. Kinéz, sehol senki. Leül, megbontja a sörét, újra kopogtatnak. Kimegy, megint nem talál senkit. Meghúzza az üveget, újra kopognak. Kimegy ott áll egy sápadt pofa. Szent Péter ráförmed: - Te szórakoztál velem az előbb is? - Bocs, de mindig újraélesztettek!

**Istentől megáldott, kegyelmekben gazdag karácsonyt és boldog Új
Évet kívánunk minden kedves testvérünknek!**

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©
Kiadásért felel és szerkeszti: Leitner Pál állandó
diakonus